

## CHƯƠNG 41-45:

**G**ã con trai nằm dưới kia, cách tôi đúng một cái xoạc chân, qua lớp mùng mỏng, tựa sương khói. Màu da đất nung.

Vẻ ngu ngơ khờ khạo của hắn càng làm tăng cơn căm dỗi đến tột đỉnh. Đành chịu. Chắp hai tay ép giữa đùi, quặn cong người. Co thắt. Bóp chặt. Nhắm kín mắt, nuốt ực ngụm nước miếng.

Họng núi lửa phun trào.

.....

Tiếng heo ré, xé toạc màn đêm, xé toạc tôi.

Một góc nhỏ trên mặt đất này. Sự thể bùng vỡ bất ngờ. Khuôn mặt gã con trai với một nửa bên với vết sẹo khâu vá vôi vàng. Một mạng sống. Nghĩ ngợi, muôn vàn nẻo lối bào chữa cho mình, như giống đực, cả hàng ngàn năm tự động được quyền, ưu đãi tự nhiên. Kẻ mê gái chân quê, nông thôn, nhà mùa, mùi mạ non, gót chân lấm chấm phèn chua, tầm mùi biển mặn. Ai ban cho họ đặc quyền, sao không làm mình? Trinh, gã thanh niên ngô nghê, khờ khạo, nói ít, hiểu cũng ít, dễ bị xỏ mũi... mãnh lực hấp dẫn bản năng hay tội tình tội nghiệp? hay chỉ lưu giữ tôi qua cơn hoảng loạn nơi chốn này?

Và góc tối, là kẻ đồng lõa.

Thôi chịu, cứ để tuôn chảy như đê vỡ. Đời sống là từng khắc, từng giây kéo dài. Sống tự nhiên, hết mình. Lên rừng đào đất tìm đá. Thời đất trời sơ khai. Không thành kiến. Không lý giải. Không phân biệt. Không luận cứ.

Thằng Út thích tô son đỏ, bận quần lót lụa màu hoa cà, đã sao?



**T**rong cái đầu hắn chứa đựng điều gì?

Những ngày dài tăm tối. Cô đơn. Tuyệt vọng. Nản lòng.

Trên núi cao phủ cây trăm năm mọc không qua đầu người.

Mò đất nhìn trời vọc trắng thửa khai thiên lập địa. Tiếng vượn hú, ngôn ngữ ban sơ.

Có không bóng hình người đàn bà để dẹt mộng? Ngoài người đàn bà rút mình ra từ trong bụng.

Sống, chết thở mùi bom đạn. Lắng nghe tiếng rên xiết. Chùi khô giòng máu trên mảnh đất Đế Thiên Đế Thích ngày xưa. Ngày nay là Cánh Đồng Thảm Sát.

Nuôi giấc mộng đời sập trời đất lở. Bà phù thủy hóa phép của ta ơi! Mũi kết, đầu đôi nón nhọn đen rộng vành, môi mỏng, áo choàng phủ kín chẳng hề để bất kỳ ai thấy được gót chân. Thiên thần hộ mệnh của ta ơi! Máu má tươi hồng, da thơm lụa là trinh bạch. Mang ta theo với, bay xuyên bầu trời. Ừm ba la! Làn khói trắng, tỏa xông. Một cái bước ngoặt. Rẽ phải hay trái? Biến đổi kiếp người.

Đức, đứng ngang cùng Tim, Olivia, Barbara, Catherine, John, Dennis, Julia. Thế giới mở banh. Tầng lầu số chín. Ghế bọc da xoay vòng. Union Square, San Francisco. Luôn tính chuyện biến đổi phận người. Đấu trí với trời.

Đêm đông ở Lake Tahoe. Ngọn lửa bập bùng âm từng khước chân. Trưa giang rộng hai tay, người đổ nhào vui chơi cùng tuyết trắng toát bốn phương tám hướng. Cùng Erik, tennis mỗi thứ hai thứ tư thứ sáu. Những ly bia sủi bọt đắng men nồng tuôn ra từ bê chứa ở giữa phố Palo Alto có con đường Page Mill ngắn, nhưng vô số triệu phú.

Trinh, kẻ vọc đất. Tìm mình trong trắng. Hú cùng vượn. Rũ kiệt từng cơn mơ đời. Còn tôi, đang ở nơi chốn nào? Chân sao chẳng chạm đất. Vai chẳng tựa vào đâu. Người chẳng trụ vào đâu. Khoảng trống không mênh mông vô bờ bến. Trong mắt tôi là bể mây, ngập tràn mây, phủ kín mây. Ôi mây bao la! Con đường đổ dốc, Telegraph ave. giữa lòng phố Berkeley, thời sinh viên với giấc mộng chất chứa cao dân, cao dân. Mây đèo Hải Vân trong vắng vặc. Trời xanh trai lơ.

Đổ dốc, lũ học trò trường Chùa da xanh mét, ỏng bụng. Đổ dốc, chân trần khăng khiu, tay trần bới rác. Bầy kên kên bay rợp đầu.

Tôi đang ở giữa. Mảnh honey ham giữa hai lát bánh mì. Miếng kem trắng giữa hai mẫu bánh Oreo đen nâu ngọt đắng. Chỉ vài ngày phù du trong kiếp sống phù du. Vô nghĩa. Vô thường.

Con đường lại đổ dốc. Tránh xe. Tránh ngay, kéo thịt nát xương tan.

Góc xi măng tuổi thơ ám mùi tắm toilet. Mảnh tường tróc vôi nghèo nàn. Cái nóc mùng mờ ảo như kiếp người giam hãm. Ba giờ sáng, thọc dao sâu vào cổ heo, ngoáy mạnh, liên tục, tiếng máu tuôn xối xả. Bốn giờ sáng, tiếng múc nước rửa mặt, tiếng dội cầu tiêu, tiếng nước chảy ào ào ở sân sau, tiếng dép kéo lê ngoài ngõ, tiếng ho sù sụ của ai bên cạnh nhà, và bóng đèn xanh xao lu mờ không thể soi rõ bất cứ vật gì. Ba giờ rưỡi sáng. Máu của những con heo đã sạch sành sanh giọt cuối. Nước mắt của những con heo cạn nguồn. Giờ trút linh hồn. Nghiệp chướng. Ai cứu rồi ai? Người-heo-heo-người. Bao nhiêu vòng quay luân hồi muôn kiếp?

Tôi sẽ là con heo? Mắt heo lộ, cổ đã cắt, nằm tênh hênh chờ người đàn ông đến vác trên vai chạy nhanh ra chợ cho kịp bốn giờ sáng.

Năm giờ sáng. Tiếng chuông nhà thờ tắt nghẹn.

Đời sống cứ thế, băng băng.

Đức Phật đã từng an ủi người đàn bà khổ đau khi mất con. Đem cho ta mười hạt gạo từ căn nhà chưa từng có ai chết. Nơi chốn tôi sinh ra, nắng chan hòa. Xứ sở không bao giờ thiếu nắng.

.....

Trong cái đầu hấn chứa đựng điều gì?

Qua rồi thời vĩ đại nằm ở chiều kích, bề thế, trung tâm. Vạn Lý Trường Thành và cái chip nhỏ như hạt sạn lẫn trong chén cơm, không làm mẻ răng nhưng thay đổi hàng tỉ cuộc đời. Mảnh chip nổi lên văn minh con người nhưng chẳng thể thắt chặt được lòng người.

Thành phố San Jose, thung lũng điện tử, hiện đang dẫn đầu thế giới, không xa nơi tôi ở. Đất đai không rộng, đồi núi không cao. Do you know the way to San Jose? Lời một bài hát khá phổ thông. Cây walnut mọc dọc xa lộ. Hoa dại màu cải ngọt nở tràn đầy mặt đất sau mỗi mùa đông. Down town sắp lụn bại trước 1975, dân tị nạn cùng kỹ nghệ điện tử phụ sức phà hơi sống dậy. Năm vừa rồi, thị trường San Jose sang Tàu được đón tiếp khá long trọng, thấy rõ sức mạnh của những con chip hạt sạn. Nhân công Mỹ gốc Việt chiếm tỉ số khá cao. Từ chủ hãng, kỹ sư, đến ráp máy. Chồng tách vợ ly, ngụ ngôn high tech, computer. Chồng technician vợ assembly. Âm êm, hạnh phúc, no đầy, thỏa mãn giấc mơ Mỹ. Qua rồi cái thời chồng cây vợ cây con trâu... ngày xưa quê nhà. Giờ thì Mỹ hoá lẫn Việt hoá trên cái xứ Hoa Kỳ di dân. Tôi đang sống trong thời đại di dân.

Sáu giờ, trời đã sáng tỏ.

Hai con mắt rất bông, như lửa tấp. Không thể nhắm. Chẳng biết sống để làm gì? Tại sao phải sống? Tại sao tôi lại có mặt ở chốn trần gian này? (Mười lăm tuổi ghi trong cuốn nhật ký.ù)

Tôi là ai? là gì? Sao cứ phải tự bắt mình khẳng định mãi? (Hăm một tuổi ghi trên mảnh giấy kẹp trong cuốn sách học.)

Sao trời mưa mãi? Tiếng mưa như tiếng nghẹn.

.....

Người đàn bà không đầu gối trên ngói mả hoang, ngỡ con mình. thắm thì âm hưởng gió. Người đàn bà, mẹ tôi. Thăng lưng gối nhâm nhi trà ở phòng bếp cạnh cửa sổ, sưởi mình trong nắm ấm xuân. Dạy con gái rằng, người đàn bà phải luôn như bịch trà này, giọng bà thực tế, bản lĩnh, tự tin, pha chút trịch

thượng, thấm được nước nóng ở bất cứ độ sôi nào. Tách trà trước mắt bà khói bốc nghi ngút.

Thỉnh thoảng bà nhắc nhở con cái, không đi bầu thì đừng trách.

Người đàn bà không đầu, nhờ gió nói hộ. Người đàn bà lưng thẳng, nói có sách, mách có chứng. Hai người đàn bà làm tình nhiều lần trong đời, sinh đẻ nhiều lần trong đời. Những đứa con, mỗi đứa mang một căn phần.



**N**ằm trên ghé bố, người và ghé cứng đờ như nhau. Hình ảnh thành phố Sài Gòn hiển hiện trước mắt như cái mặt TV cỡ to.

Nắng nóng làm hột hơi. Tiếng xe gắn máy gào thét, tiếng bóp còi hối thúc. Thành phố đây áp âm thanh cuồng nộ. Tiếng rao hàng như chửi rửa, tiếng dép kéo lê như muốn nghiền nát thân thể ai.

Mùi khói xe, thuốc lá, bia rượu quện với bụi cuộn cuộn trong không gian. Mùi đờm, mùi nước dãi, mùi nước tiểu, mùi cứt chó, mùi tinh khí, mùi của mình, mùi máu trộn lẫn trái cây hoa quả ửng mùi nhiệt đới.

Thành phố ào ào, tuôn như thác đổ, đê vỡ. Thành phố quanh năm náo nhiệt, ham sống như thể chỉ còn vài giờ phù du để sống. Thành phố cuồng vọng.

Thành phố của những quán ăn, khách sạn từ năm sao xuống chẳng có sao nào. Già trẻ lớn bé mở mắt đến nhắm mắt, bước chân qua bao thau nước rửa chén bát tạt lênh láng trên lề đường.

Lắt léo, đan lát, để bền chặt, quấn vào nhau, mà sống, mà tồn tại.



**C**hợ Đầm. Những con mực khô chưa ráo mùi biển mặn. Kẹo mạch nha, mềm dẻo vàng óng, thiệt giả khó lòng phân biệt. Hũ mứt ruốc, sắc màu lạ lẫm. Những tờ báo cuộn tròn dưới nách, tôi băng ngang những vựa trái cây xếp đều bên ngoài mặt chợ, nhưng tiến sâu vào trong, trái nằm lẫn lóc. Ăn mày tuổi tính từ trong bụng mẹ đến sống trên trăm tuổi, từ mù mắt đến cụt hai tay, hai chân, lọ xin tiền ngậm chặt giữa hàm răng, di chuyển bằng miếng gỗ với bốn cái lon sữa bò đặc kín xi măng. Ngang qua hàng trầu cau, tôi dừng, những lá trầu xanh mướt hình trái tim thuôn, những quả cau no tròn. Sự tích trầu cau, tình nghĩa anh em ruột thịt.

Sao người ta hay nói bạc như vôi chị nhỉ?

Trình bắt chọt hỏi.

Người ta cũng hay nói bạc như tiền nữa Trình ạ.

Tôi trả lời.

Thôi mình ra biển một lát. Tôi đề nghị.

.....

Cái ghế bố nhựa tôi nằm duỗi chân dẫu dưới cát nóng. Hàng dương liễu chắn gió cần khô, lì lợm, thách thức. Những con cua hấp hơi. Đĩa đậu phộng rang. Rổ trái cây đủ loại. Chồng bánh tráng nướng. Chồng sách dạy làm người, sách học tiếng Việt, tiểu thuyết Nội Buồn Chiến Tranh bản Anh ngữ, sách giới thiệu những ngôi chùa cổ... Những người đàn bà gồng gánh lệch cả vai, chân lún sâu dưới cát.

Trời nóng thế này chị bận chi đến ba áo?

Tôi không thể không thắc mắc khi nhìn người đàn bà ngồi cạnh chân trái mình.

Tui đang bệnh.

Miệng trả lời nhưng mắt chị nhìn về phía biển khơi.

Tôi nhìn kỹ chị. Cổ bên trái bị sưng, bầm tím. Cổ chị bị sao vậy? Nghe tôi hỏi bất ngờ, chị vội lấy tay vừa xoa, vừa cổ kéo cao cổ áo. Mắt vẫn nhìn về phía biển khơi.

Thằng chồng nó đánh.

Người đàn bà ngồi sát cạnh nhanh miệng khai.

Tại sao lại đánh?

Người đàn bà bị chồng đánh, mắt vẫn nhìn về phía biển khơi, nói:

Nửa đêm thằng chả về, say xỉn, chửi rửa om xòm. Nhậ, nhậ riết, hét đánh tui, xoay sang đánh tui nhỏ. Trong nhà giờ chẳng còn gì để phá. Tui ức quá, thủ sẵn con dao phay trong tay, thằng chả mà xông tới là tui đâm. Lần này tui nói là tui làm, tui đâm thật. Thằng chả nhìn quanh, thấy cái nón tui mới mua để trên mùng, thằng chả nhào tới định bẻ đôi, tui nhào tới giựt lại, cái nón bị méo một bên, nè, nè, coi nè... Chị ngưng, thở dốc, tui tiếc cái nón, liệng con dao, thằng chả xông tới thụ loạn xạ vào người tui...

Chị lại ngưng, thở dốc, lấy cái nón dơ cho mọi người coi, nhưng tay kia vẫn cổ kéo cổ áo che cái cổ sưng, bầm tím.

Những người đàn bà đồng nghiệp ngồi nghe, cùng nhìn nón, rồi cùng dõi mắt nhìn về biển khơi. Nắng chan hòa. Xứ sở không bao giờ thiếu nắng.

Nhìn ra xa bề khơi, lắng nghe tiếng sóng vỗ, mới hiểu được sự khát khao, bí ẩn của nỗi niềm ước mơ.

Cái nón chị mua bao nhiêu?

Tôi thực tế.

Ba chục ngàn.

Chị nói.

Tôi móc túi đưa chị tờ giấy năm chục ngàn. Chị ngỡ ngàng, ngập ngừng, rồi xua tay.

Giữ lấy, tôi tặng chị mua cái nón khác.

Mắt chị bỗng ngập nước.

Người ta cho thì cứ lấy, bà không lấy là tui lấy.

Chị ngồi sát cạnh lên tiếng.

.....

Sau ngày bỏ mắt khoảng vài tháng. Một buổi sáng, người đàn bà lạ đi cùng thiếu nữ đến gặp mẹ với tờ giá thú trên tay. Bà là vợ chánh và tôi là vợ thứ. Rồi chỉ người thiếu nữ có đôi mắt của bố. Đôi mắt chứng tích, mẹ không thể trốn tránh được.

Hình như mẹ tắt tiếng nói sau buổi sáng hôm ấy.

Trình kể khi những người đàn bà bán hàng rong đã đi khỏi.

Tôi nghĩ tới Kiều của Nguyễn Du. Mười lăm năm lưu lạc, ngã vào lòng không biết bao loại đàn ông. Từ tiếng cướp khét tiếng đến thư sinh đóng cái đinh không thẳng. Mười lăm năm, biết bao đêm, bao ngày, bao lần... mà sao không dính “bầu”. Kiều dày dặn phong sương, đủ mọi ngón nghề, nhưng nghề “ngừa thai” hoàn toàn không đề cập. Nếu tác giả là đàn bà, thì việc đầu tiên sẽ cho biết ngay Kiều không có buồng trứng tốt, thuộc loại “cây độc không trái,” để cho độc giả phụ nữ khỏi phải thắc mắc. Bởi đó là thắc mắc hàng ngày phải đương đầu trực diện, đối phó, và giải quyết. Nguyễn Du mãi mê mổ xẻ nhân sinh quan, “thương hại” cho kiếp hồng nhan đa truân, triết lý đạo Phật, quan niệm Nho giáo, tài mệnh tương đố, thân phận kiếp người...

Nguyễn Du, theo sách vở, tài liệu ghi chép lại, ông cũng đã có hơn một người vợ, và có hơn một người con.



**Q**uán ăn xập xệ bên vệ đường, gần ngã ba Nha Trang – Dục Mỹ – Ban Mê Thuật. Mái tôn phủ hơi nóng cuối ngày, lửa than hừng hực. Người đàn bà ngồi sau rổ bún, rổ rau, rổ thịt, khói tỏa nghi ngút mờ cả mặt. Những sợi tóc bết dầu mỡ, mồ hôi, dán sát vào da, nhưng là khuôn mặt hết sức bình thản. Tôi nghĩ thế.

Tôi ngồi cạnh Trinh. Những ngón chân không yên trong đôi dép. Những ngón tay cũng thế. Bình thần, bình thần lại nào. Tôi dỗ tôi.

Nem nướng Ninh Hòa, quán rau sống, bún, tôm chiên, chấm với nước xốt đặc sản. Ăn được vài miếng, bỗng nhói đau ở bụng. Ban đầu nhẹ, rồi từ từ mạnh dần, càng lúc càng dữ dội. Tôi hỏi cầu tiêu, bà chủ quán chỉ tay về phía sau hông nhà.

Tôi đi theo Trinh. Đèn đường đã bật. Cầu tiêu sát cạnh chuồng heo. Bốn con to ún ỉn tựa lẫn vào nhau. Ngọn đèn mờ mờ. Cái chuồng quá chật cho bốn con. Mùi cứt heo, thức ăn heo lẫn mùi cầu tiêu xông ngợp óc. Hai chân tôi dò dẫm mò từng bậc thềm, tay ra kiểm cánh cửa, tìm đúng thế ngồi. Cái móc có sợi dây dài vừa ngồi vừa giữ cánh cửa. Mùi cứt heo, cứt người, mùi thức ăn heo, mùi nem nướng...

.....

Tôi nằm yên, gối đầu lên hai cánh tay mình, mặt đối diện đỉnh mùng, nghe từng tiếng nổ lùng bùng trong tai. Có gì đang di động trên thân thể tôi, nhẹ nhẹ, từ tốn, khẽ khàng.

Tôi cố nằm yên, nhưng không được, bắt đầu ngứa ngáy. Tôi gãi xồn xột, ngứa ngáy lan dần, khắp người, bụng, lưng, bắp đùi, vai, vú, cổ. Đầu ngón tay dính thứ gì mềm nhũn, mọng nước.

Tôi bật dậy như lò xo, đi nhanh vào nhà tắm, bật điện, cởi quần, giữa hai đùi, những con dòi màu trắng sữa bám cứng.

Những con dòi bò lên từ lỗ cầu tiêu sát cạnh chuồng heo nằm phía sau hông nhà bà bán nem nướng Ninh Hoà ở gần ngã ba Nha Trang – Dục Mỹ – Ban Mê Thuột.